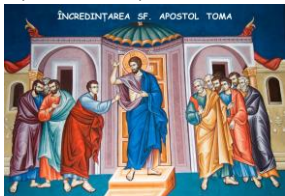

„Necredinciosul” care l-a mărturisit pe Hristos cu prețul vieții

- Duminica a doua după Paști, a Sfântului apostol Toma -

Expresia „Toma necredinciosul” este una dintre cele mai cunoscute, dar în același timp și una dintre cele mai false. Mulți cred că „a fi un Toma” înseamnă a pune totul sub întrebare, a cere permanent dovezi palpabile. În a doua duminică după Paști, ne sunt înfățișate două arătări ale Domnului cel Înviat către grupul mai restrâns al ucenicilor Săi, al acestora pe care El i-a ales și i-a numit „Apostoli” (Luca 6, 13). Mântuitorul S-a arătat viu după patimile și moartea Sa unui număr destul de mare de persoane. Aceste arătări sunt cele mai importante dovezi ale adevărului Învierii Domnului. Deși prin Înviere, trupul luat de Mântuitorul din Sfânta Fecioară a încetat a mai fi un trup pământesc, totuși, prin faptul că El S-a arătat unor persoane concrete, Învierea este un fapt istoric. Sf. Scriptură ne vorbește despre mai multe arătări ale Domnului Celui Înviat, fără ca vreuna din aceste scrieri să aibă pretenția unei prezentări depline. După ce S-a arătat Mariei Magdalena și tuturor femeilor mironosițe, apoi în drumul spre Emaus la doi ucenici, apoi lui Petru, spre seară S-a arătat ucenicilor care erau adunați într-o casă din Ierusalim, ale cărei uși le încuiaseră de frica iudeilor. El a intrat prin ușile încuiate – *căci trupul Său nu mai era pământesc* – le-a dat ucenicilor pacea Sa, i-a încredințat de adevărul Învierii, arătându-le mâinile și dăruit puterea de a ierta păcatele. Domnul, preamărit acum prin Înviere, Se manifestă ca Acela Care dă pe Duhul Sfânt (Ioan 7, 39). Mântuitorul le-a arătat „mâinile și coasta Sa” (Ioan 20,

20). Ceilalți ucenici „s-au bucurat văzând pe Domnul”, după ce au primit încredințare de la El. Chiar și în drumul spre Emaus, ucenicii s-au arătat „zăbavnici cu inima” în a crede în Înviere. Numai după ce primesc adevărul Învierii,

ucenicii se constituie martori ai acestui adevăr. Necredința lor este mustrată de Domnul: „i-a mustrat pentru necredința și împietrirea inimii lor, căci n-au crezut pe cei ce-L văzuseră înviat” (Marcu 16, 14). Toma nu primește mărturia celorlalți Apostoli, dorește mai degrabă și chiar pretinde o experiență personală a întâlnirii cu Hristos Cel Înviat, și încă una palpabilă, în care el să vadă semnul cuielor și rana din Coastă. Așa a considerat el că poate să identifice pe Iisus pe Care-l cunoștea înainte de Sfintele Pățimiri, de moarte și de Înviere. Domnul îi face pe plac lui Toma și se arată la fel ca ucenicilor prima dată, trecând prin ușile încuiate și adresându-se direct lui: „Adu degetul tău încoace și vezi mâinile Mele și adu mâna ta și o pune în Coasta Mea și nu fi necredincios, ci credincios”. Ceea ce s-a petrecut apoi ne arată că Toma n-a rămas necredincios, ci credincios, ba mai mult, el face o puternică mărturisire de credință: „Domnul meu și Dumnezeu meu!”. Cuvintele lui nu sunt rodul pipăirii și al vederii, ci sunt rodul credinței. Astfel, Toma, în Duhul Sfânt, dovedește deplin și definitiv că inima sa este străpunsă de harul credinței. Toma necredinciosul devine, hotărât, Toma credinciosul. Toma L-a revăzut pe Domnul și a participat cu ceilalți la o pescuire minunată (Ioan 21, 4-11) și a cinat cu El la masă. El nu a rămas un necredincios, căci istoria de mai târziu a Bisericii ne arată că în India, primele comunități creștine sunt rodul lucrării misionare a Sfântului Apostol Toma. L-a propovăduit pretutindeni pe Iisus și L-a mărturisit că este „Domnul și Dumnezeul său”. Amin.

ÎNVIEREA ȘI PACEA

Întru vestire spunem: „Hristos a înviat!”. Întru adevărire mărturisim: „Adevărat a înviat!”. Știm că acolo unde sunt doi sau trei adunați în numele lui Hristos, Mântuitorul Însuși este împreună cu ei, asigurându-ne că toate necazurile acestei lumi vor fi biruite în numele Lui. Altfel, învață Sfântul Apostol Pavel, care nu l-a văzut cu ochii trupești pe Cel Înviat, dar i s-a arătat pe drumul Damascului, că dacă Hristos n-a înviat, zadarnică este și credința, la fel și propovăduirea. Mărturisirea „Adevărat a înviat” este semnul de netăgăduit că suntem, sau măcar încercăm, la rândul-ne, împreună cu El. Înfiorează gândul că și după înviere, Hristos ar fi singur, cum singur a rămas în Grădina Ghetsimani, când Apostolii Petru, Iacob și Ioan au adormit, lăsându-L cu întreaga povară a lumii. La fel înfiorează gândul că ucenicii ar fi rămas singuri, lipsiți de însoțirea Lui mântuitoare, dar știm și nu ne îndoim că Dumnezeu nu lasă omul niciodată singur, lipsit de ajutor, că în momente de cumpănă e lângă noi, îndrumându-ne spre biruință. Scopul pentru care Fiul lui Dumnezeu a venit în lume a fost acela de a aduce oamenilor pacea. Proorocii l-au vestit ca pe un împărat al păcii, ca pe un vestitor al păcii. La nașterea Sa, îngerii au cântat: „Pace pe pământ, întru oameni bunăvoie”; în predica de pe munte i-a numit fericiți pe făcătorii de pace; în ajunul morții Sale le-a spus ucenicilor: „Pacea mea v-o dau vouă”; iar acum, după Înviere, primele cuvinte pe care le adresează apostolilor, Bisericii sale, sunt: „Pace vouă!”. Într-adevăr, un dar mai prețios decât pacea nici nu ne putea aduce Hristos după Înviere, de dincolo, de la Tatăl său ceresc. Pacea, liniștea inimii, mulțumirea sufletului este toată fericirea omului pe pământ. Dacă ar avea omul de toate, dar n-are pace, viața este amară și insuportabilă. În schimb, dacă ar fi sărac și lipsit, dar are pace și mulțumirea inimii, are de toate. De aceea, poporul nostru spune așa: „De-ar fi sănătate și pace, că încolo bune-s toate”. Pacea este un lucru care depinde numai de noi. Vrea omul să fie bogat, nu reușește întotdeauna, căci asta nu depinde numai de el. Vrea să devină savant, învățat, nu reușește întotdeauna, căci asta nu depinde numai de el. Vrea să ajungă într-o funcție mare, dar nu reușește întotdeauna, căci asta nu depinde numai de el. A avea însă pacea, depinde de om și numai de om. Pacea este singurul lucru pe care nu i-l poate răpi nimeni omului. Ești bogat, hoții îți pot fura totul sau se întâmplă o devalorizare și ai ajuns la sapă de lemn. Ești învățat: un accident, o lovitură la cap și îți pierzi memoria cu toată știința. Ești într-o funcție mare: o schimbare politică și ai ajuns la munca de jos. Numai pacea, liniștea, nu o poate lua nimeni omului din inimă. „Pace vouă”, spune Hristos și prin aceste cuvinte vestește pacea dintre Dumnezeu și oameni, care stă la temelia păcii între oameni, între popoare și care este izvorul păcii și mulțumirii inimii noastre. În timp ce le spune apostolilor „Pace vouă!”, Mântuitorul, le arată mâinile și picioarele străpunse de cuie. Prin acest gest ne arată cu ce preț s-a obținut împăcarea oamenilor cu Dumnezeu: prin răstignirea Sa, prin moartea Sa a negociat această pace. Dumnezeu l-a trimis pe Fiul Său în lume ca să predice pacea. Cu sângele pe care l-a vărsat, Hristos a ispășit păcatele lumii, până și păcatele propriilor călăi. Prin moartea Sa, Hristos a semnat tratatul de pace între cer și pământ. Iar după Înviere, Mântuitorul a coborât pe pământ cu ramura de măslin a păcii. Slavă Doamne, Învierii Tale!

Sfântul Gheorghe a trăit în vremea împăratului Dioclețian, trăgându-se din Capadocia, de neam strălucit și luminat, din ceata ostașilor ce se chemau tribuni; iar când a fost să pătimizească era la cinstea dregătoriei de comis. Având împăratul gând să pornească război asupra creștinilor, a dat poruncă să se învrednicească de cinstiri împărătești și de daruri cei ce se vor lepăda și vor părăsi pe Hristos. Iar cei ce nu se vor supune poruncii, să aibă pedeapsă moartea. Atunci sfântul acesta fiind de față, a declarat că este creștin, muștrând deșertăciunea și neputința idolilor, luând în răs pe cei ce credeau în ei. Neplecându-se nici cu amăgiri, nici cu făgăduințele tiranului, care făcea multe ca acestea, nici de îngroziri, ci se vedea nebăgător de seamă de toate, pentru aceea întâi l-au lovit în pânțece cu o suliță. Și când i s-a înfipt sulița în trup, a curs sânge mult; iar vârful suliței s-a întors înapoi și a rămas sfântul nevătămat. Apoi legându-l de o roată ținută cu fiare ascuțite, care a fost pornită din sus spre o vale, și rupându-se trupul în mai multe bucăți, cu ajutorul dumnezeiescului înger a rămas el sănătos. Și înfățișându-se sfântul înaintea împăratului și a lui Magnențiu, care ședea alături de el și aduceau jertfă la idoli pentru sănătatea lor, sfântul a atras pe mulți spre credința în Hristos, cărora din porunca împăratului li s-au tăiat capetele afară din cetate. Și venind la Hristos și Alexandra împărăteasa, a mărturisit pe Hristos Dumnezeu înaintea tiranului. Au crezut și alții mulți în Hristos, văzând că sfântul a ieșit sănătos dintr-o varniță în care fusese aruncat. După aceasta i-au încălțat picioarele cu încălțăminte de fier ce avea cuie și l-au silit să alerge. Ci iarăși au pus de l-au bătut, fără de nici o milă, cu vine de bou uscate. Iar Magnențiu cerând semn ca să învieze pe un mort din cei ce erau îngropați, din mormintele ce erau acolo, care erau de multă vreme morți, și făcând sfântul rugăciune deasupra mormântului, a înviat mortul și s-a închinat sfântului, și a slăvit Dumnezeirea lui Hristos. Și

întrebând împăratul pe mort cine este, și când a murit, a răspuns acesta că este din cei ce au trăit mai înainte de venirea lui Hristos, adică mai înainte de trei sute de ani și mai mult și cum că a ars în foc atâția ani din pricina rătăcirii idolești. Pentru care minune crezând mulți, și înmulțindu-se spre credință, slăveau cu un glas pe Dumnezeu, între care era și Glicherie, căruia îi murise boul, și l-a sculat sfântul. Din care minune adevărind și el credința în Hristos, a luat cununa muceniciei, făcându-l păgânii multe bucăți cu săbiile. Deci venind mulți la Hristos, pentru ceea ce vedeau, și încă pentru că sfântul mucenic Gheorghe intrând în capiștea idolilor, a poruncit unui chip idolesc cioplit, ca să spună dacă este el Dumnezeu, și de i se cuvina să i se închine lui oamenii. Iar demonul cel ce era într-însul plângând a răspuns că unul este Dumnezeu adevărat: Hristos și dintr-aceasta s-au tulburat idoli toți și au căzut și s-au sfărâmat. Ceea ce neputând răbda cei ce credeau în idoli au prins pe sfântul și l-au dus la împăratul, și-au cerut degrabă răspuns de moarte asupra lui; iar împăratul a poruncit ca să taie pe sfântul și pe Alexandra împărăteasa cu sabia. Sfântului Gheorghe i s-a tăiat capul, iar sfânta Alexandra făcând rugăciune în temniță, și-a dat sufletul.

ZIUA	ORA	SLUJBE / ACTIVITĂȚI
Miercuri 22 aprilie	17:00	Vecernie la Biserica „Sf. Gheorghe”
Joi 23 aprilie	07:00	Utenia Sfântului Mucenic Gheorghe
		Sfânta Liturghie Pomenirea celor adormiți
Vineri 24 aprilie	18:00	Taina Sfântului Maslu
Sâmbătă 25 aprilie	07:00	Sfânta Liturghie și pomenire
	17:00	Vecernia Duminicii a 3-a după Paști
Duminică 26 aprilie	07:00	Utenia Duminicii a 3-a după Paști
		Sfânta Liturghie
	11:15	Program de bibliotecă

Cunoașterea lui Dumnezeu prin credință

În Duminica Tomii aducem mulțumire lui Dumnezeu mai ales pentru darul credinței. Dumnezeu dăruiește tuturor oamenilor acest dar, pentru că „Dumnezeu dorește ca tot omul să se mântuiască și la cunoștința adevărului să vină” (1 Timotei 2, 4). Omul creat după chipul lui Dumnezeu poartă în sine posibilitatea legăturii sale cu Dumnezeu, o legătură personală, inteligentă și iubitoare sau afectivă. Dar nu toți oamenii cultivă acest dar al legăturii lor personale cu Dumnezeu, Făcătorul cerului, al pământului și al omului. Mulți oameni nu-și mai pun întrebarea: cine a făcut cerul și pământul, soarele și luna, aerul și apa, fără de care viața nu ar fi posibilă, ci se comportă în lume, în creația lui Dumnezeu, ca și când Dumnezeu nu ar exista. Dacă nu credem în Dumnezeu sau nu vrem să comunicăm cu Dumnezeu, aceasta nu înseamnă că Dumnezeu nu există. Însă cei care cred în Dumnezeu, Făcătorul cerului și al pământului, și intră în legătură cu El prin rugăciune și prin fapte bune, aceia primesc încă din lumea aceasta bucuria cea negrăită și preaslăvită a credinței lucrătoare prin iubire. Plinătatea acestei bucurii o primește omul credincios numai după învierea de obște, când și trupul său va participa la bucuria veșnică a sufletului său unit cu Dumnezeu prin har. Trebuie să cultivăm credința prin rugăciune, ca expresie a iubirii față de Dumnezeu, și prin fapte bune, dovadă a iubirii față de aproapele. Altfel spus, credința singură nu este suficientă, ci ea trebuie să fie însoțită și de faptele credinței, pentru că „precum trupul fără suflet mort este, astfel și credința fără de fapte moartă este” (Iacov 2, 26). Chiar dacă cineva crede cu desăvârșire în Tatăl și în Fiul și în Duhul Sfânt, dacă nu săvârșește binele, credința singură nu-i va folosi la nimic pentru mântuire. Credința în Hristos se împlinește prin întâlnirea și comuniunea cu El. Noi credem că Hristos Domnul a înviat, mai ales pentru că Sfinții Apostoli care ne-au propovăduit Evanghelia lui Hristos au văzut și au mărturisit pe Hristos Cel Răstignit și Înviat. La început, credința vine din ascultarea cuvântului Evangheliei, iar apoi ea se confirmă și se luminează prin bucuria prezenței lui Hristos Cel Înviat în sufletele celor care cred în El. Aici se vede legătura tainică dintre citirea Evangheliei ca binevestire a adevărului credinței și răspunsul nostru ca mărturisire a credinței. Mai întâi ascultăm Sfânta Evanghelie și apoi mărturisim Crezul. Când s-au închinat în fața Lui, femeile mironosițe au simțit sau au trăit faptic adevărul împărțit lor de către înger prin cuvânt. Credința se cultivă în Biserică prin Evanghelia lui Iisus Hristos. **Slavă lui Dumnezeu pentru toate!**